

בעזרת השם יתברך

סדר לימודי החבורות

תו' י"ח, "רבי יונתן משתעי - קרטליתא"

לפרשיות: שלח - קרח - חקת - בלק

במסגרת "התורה הזמנית"

יצא לאור ע"י

איחוד החבורות דחסידי ברסלב - חו"ל

בארא פארק | וויליאמסבורג | מאנסי | לייקוואוד | קרית יואל
מאנטריאל | קרית טאהש | לאנדאן | מאנטשעסטער | אנטווערפן

חודש סיון - תמוז

שנת ה'תשפ"א

תוכן הלימודים

ליקוטי מוהר"ן [תו' י"ח] | קיצור ליקוטי מוהר"ן | חיי מוהר"ן [אות ח'] |
| ליקוטי הלכות [הל' שלוחין ה' אות י"ט - ז' אדר, הל' מעונן ומנחש ג', ועוד] | ליקוטי תפלות |

כדי לקבל את המתן שכרו בצדו יש למלא כל הטבלא המצורף בסוף הקונטרס, וכן לעשות את
הבחינה שייחלך אי"ה בסוף לימוד תו' י"ח
צריכים להירשם מקודם אצל אחד מנציגי איחוד החברות דלהלן

לקבלת הקונטרס ולהירשם:

מאנטריאל: ר' יואל פריעדמאן	בארא פארק: ר' דוד שווארץ - ר' אליעזר קיוואק
קרית טאהש: ר' שלמה ראזענבערג	ווייליאמסבורג: ר' צבי יוסף פריעדמאן - ר' אביגדור שבתי כ"ץ
לאנדאן: ר' משה חיים וויינגארטען	מאנסי: ר' שלמה זלמן שפיטץ
מאנשעסטער: ר' משה נחמן קריגער	לייקוואוד: ר' יחאל מיכל ליכטענשטיין
אנטווערפן: ר' חיים הלל קרויס	קרית יואל: ר' יהוסף שווארטץ
עיה"ק ירושלים ת"ו (באורי הוי"ל): ר' יואל יאזשעף	

כמו כן אפשר להירשם דרך:

מערכת ברסלב: 646.585.2985 מס' 8 שיעורי עיון ובקאות ע"י מגידי שיעור מחשובי אנ"ש שליט"א, במס' 7 00	מכון משיב לשואל: 718.362.8870 מס' 8 שיעורי עיון ובקאות ע"י מגידי שיעור מחשובי אנ"ש שליט"א, במס' 5 4
--	---

~ • ~

לעילוי נשמת רבי אברהם ע"ה ב"ר משה דוד הי"ו געטץ

נלב"ע ביום א' דראש השנה שנת תשע"ט, בעיר אומאן יצ"ו בעת השתתפותו במס"נ בהקיבוץ
הקדוש של רביה"ק מוהר"ן זי"ע
תהא נשמתו צרורה בצרור החיים

הוא תוארוך בעמקו ובעמקו ובעמקו ובעמקו
זוהי זמנו! משמחו את הנהגתו ואלה המעשים
הוא - המשמחה והשמחה והשם - המשמחה
הוא - המשמחה והשם והשם והשם והשם
הוא - המשמחה והשם והשם והשם והשם

הוא המשמחה והשם והשם והשם והשם
הוא המשמחה והשם והשם והשם והשם
הוא המשמחה והשם והשם והשם והשם
הוא המשמחה והשם והשם והשם והשם
הוא המשמחה והשם והשם והשם והשם

משמחתו המשמחה והשם והשם והשם והשם
הוא המשמחה והשם והשם והשם והשם
הוא המשמחה והשם והשם והשם והשם
הוא המשמחה והשם והשם והשם והשם
הוא המשמחה והשם והשם והשם והשם

הוא המשמחה והשם והשם והשם והשם
הוא המשמחה והשם והשם והשם והשם
הוא המשמחה והשם והשם והשם והשם
הוא המשמחה והשם והשם והשם והשם
הוא המשמחה והשם והשם והשם והשם

הוא המשמחה והשם והשם והשם והשם
הוא המשמחה והשם והשם והשם והשם
הוא המשמחה והשם והשם והשם והשם
הוא המשמחה והשם והשם והשם והשם
הוא המשמחה והשם והשם והשם והשם

והתשובה היא שישנה הבדל בין המאמר והמאמר. המאמר 'אנחנו יוצאים' (עמ' 36) מתבסס על המאמר שהתפרסם ב'העולם הזה' (ת"ק), 'העולם הזה' 5, 1956, עמ' 36. המאמר 'אנחנו יוצאים' (עמ' 36) מתבסס על המאמר שהתפרסם ב'העולם הזה' (ת"ק), 'העולם הזה' 5, 1956, עמ' 36. המאמר 'אנחנו יוצאים' (עמ' 36) מתבסס על המאמר שהתפרסם ב'העולם הזה' (ת"ק), 'העולם הזה' 5, 1956, עמ' 36. המאמר 'אנחנו יוצאים' (עמ' 36) מתבסס על המאמר שהתפרסם ב'העולם הזה' (ת"ק), 'העולם הזה' 5, 1956, עמ' 36.

התשובה

היא שישנה הבדל בין המאמר והמאמר. המאמר 'אנחנו יוצאים' (עמ' 36) מתבסס על המאמר שהתפרסם ב'העולם הזה' (ת"ק), 'העולם הזה' 5, 1956, עמ' 36. המאמר 'אנחנו יוצאים' (עמ' 36) מתבסס על המאמר שהתפרסם ב'העולם הזה' (ת"ק), 'העולם הזה' 5, 1956, עמ' 36. המאמר 'אנחנו יוצאים' (עמ' 36) מתבסס על המאמר שהתפרסם ב'העולם הזה' (ת"ק), 'העולם הזה' 5, 1956, עמ' 36. המאמר 'אנחנו יוצאים' (עמ' 36) מתבסס על המאמר שהתפרסם ב'העולם הזה' (ת"ק), 'העולם הזה' 5, 1956, עמ' 36.

והתשובה היא שישנה הבדל בין המאמר והמאמר. המאמר 'אנחנו יוצאים' (עמ' 36) מתבסס על המאמר שהתפרסם ב'העולם הזה' (ת"ק), 'העולם הזה' 5, 1956, עמ' 36. המאמר 'אנחנו יוצאים' (עמ' 36) מתבסס על המאמר שהתפרסם ב'העולם הזה' (ת"ק), 'העולם הזה' 5, 1956, עמ' 36. המאמר 'אנחנו יוצאים' (עמ' 36) מתבסס על המאמר שהתפרסם ב'העולם הזה' (ת"ק), 'העולם הזה' 5, 1956, עמ' 36. המאמר 'אנחנו יוצאים' (עמ' 36) מתבסס על המאמר שהתפרסם ב'העולם הזה' (ת"ק), 'העולם הזה' 5, 1956, עמ' 36.

התשובה היא שישנה הבדל בין המאמר והמאמר. המאמר 'אנחנו יוצאים' (עמ' 36) מתבסס על המאמר שהתפרסם ב'העולם הזה' (ת"ק), 'העולם הזה' 5, 1956, עמ' 36.

ספר קיצור ליקומי מוהר"ן

י"ח - רבי יונתן משתעי, קרטליהא

א. לְכֹל דְּבַר יֵשׁ תַּכְלִית וְלִזְה תַּכְלִית יֵשׁ עוֹד תַּכְלִית אַחַר גְּבוּה מֵעַל גְּבוּה. וְהַעֲקָר הוּא הַתַּכְלִית הָאֲחֵרוֹן שֶׁהוּא שְׁעִשׂוּעֵי עוֹלָם הַבָּא שֶׁהוּא עֲקָר הַתַּכְלִית הָאֲחֵרוֹן שֶׁל כָּל הַבְּרִיאָה וְשֶׁל כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְּעוֹלָם. אָבֵל אֵין מִי שִׁיוּכַל לְהַשִּׁיג וְלִתְפֹּס בְּמַחְשַׁבְתּוֹ הַתַּכְלִית הַזֶּה כִּי אִם הַצְּדִיקִים. וְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְפִי שְׂרֵשׁ שְׂיֵשׁ לוֹ בְּתוֹךְ נְשִׁמַּת הַצְּדִיק כִּן מְקַבֵּל מִמֶּנּוּ זֶה הַתַּכְלִית כְּפִי מַה שֶּׁמְשַׁבֵּר הַכַּעַס בְּרַחֲמָנוּת. וְעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכֶּה לְהַגִּיעַ וְלְהַשִּׁיג הַתַּכְלִית בְּכָל דְּבַר שֶׁבְּעוֹלָם שֶׁזֶה הַעֲקָר:

ב. צְרִיךְ לְשַׁבֵּר אֶת הַכַּעַס בְּרַחֲמָנוּת. הֵינּוּ כְּשָׂבָא לְכָלֵל כַּעַס לֹא יַפְעוֹל בְּכַעֲסוֹ שׁוּם אַכְזָרִיוֹת רַק אֲדַרְבָּה יִתְגַּבֵּר אֲזִי בְּרַחֲמָנוּת גְּדוֹל עַל זֶה שֶׁרוּצָה לְכַעַס וְיִמְתִּיק הַכַּעַס בְּרַחֲמָנוּת. וְעַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה עֲטָרָה לְעֲנֻוִים הַבּוֹרְחִים מִכְּבוֹד וּשְׂרָרָה וְאֲזִי מְקַבְּלִים אֶת הַכְּבוֹד וְהַשְׂרָרָה בְּעַל כְּרַחֲם:

ג. לְפִי הַתְּמַעֲטוֹת הָאֲמוּנָה כִּן הַסְּתַרְת פְּנֵי ה' וְחֵרוֹן אַפּוֹ חַס וְשְׁלוֹם. וְאֲזִי הַצְּדִיקִים בּוֹרְחִים מִשְׂרָרָה וְכְבוֹד וְאֵין לְהַעוֹלָם מְנַהֵיג אֲמַתִּי. וְעַל-יְדֵי שֶׁמְשַׁבְּרִין הַכַּעַס בְּרַחֲמָנוּת עַל-יְדֵי-זֶה נִמְתָּק הַחֵרוֹן אַף. וְאֲזִי הַצְּדִיקִי אֲמַת מְקַבְּלִין הַכְּבוֹד וְהַמְּנַהֵיגוֹת. וְזוֹכִין לְמְנַהֵיג אֲמַתִּי שִׁירְחַם עַל הָעוֹלָם לְהַנְהִיגֵם כְּרֹאוֹי לְהַבִּיא כָּל אֶחָד אֶל הַתַּכְלִית הָאֲחֵרוֹן:

ד. לְפַעְמִים יֵשׁ חֲסָרוֹן בְּעוֹלָם שֶׁהָאֲמוּנָה אֵינָה בְּשִׁלְמוֹת וְעַל-יְדֵי-זֶה חֵרוֹן אַפּוֹ חַס וְשְׁלוֹם וְהַסְּתַרְת פְּנֵי ה' אֵינּוּ נִכְר כָּל כָּף. רַק כְּשֶׁנִּשְׁתַּלְשַׁל וּכְבֹּא לְהַצְּדִיקִים אֲזִי מִסְתִּירִים פְּנֵיהֶם מִן הָעוֹלָם וְאֵינֶם רוּצִים לְהַנְהִיגוֹ. וּמַחְמַת שֶׁהַחֵרוֹן אַף הוּא מַעֲט מִן הַמַּעֲט כִּחְלָק הַרְגַע עַל-יְדֵי-זֶה אֵינֶם תּוֹלִים הַסְּתַרְת פְּנֵיהֶם בְּהַרְגֹז כִּי אִם בְּקִטְנוּתָם שְׂאוּמֵרִים שְׂאֵינֶם רְאוּיִים לְהַנְהִיג הָעוֹלָם. וּבְאֲמַת גַּם הֵם אֵינֶם יוֹדְעִים וּמְרַגְּשִׁים אֶת הַחֵרוֹן אַף שֶׁהוּא מַעֲט מִן הַמַּעֲט. אָבֵל עַל-יְדֵי שֶׁנִּמְתָּק הַרְגֹז וְהַחֵרוֹן אַף עַל-יְדֵי הַרַחֲמָנוּת כְּנִ"ל

אז נמתק החרון אף שיש בתוך הצדיקים על-ידי הרחמנות. ואז הרחמנות גובר עליהם ומרחמים על העולם ונתרצים בהנהגתו וזוכה העולם למנהיג אמתי שינהיגם ברחמים:

ה. על-ידי הפרת הפעם ברחמנות כנ"ל זוכין לאמונה. ועל-ידי-זה ממתיקין דינים וכן להפך על-ידי אמונה בשלמות זוכין לרחמנות ולשבר הפעם:

ו. אין לאדם לקבל מנהיגות ושררה כי אם כשיש לו אמונה בשלמות שאין שלמות אחריו. כי המנהיגות עקרה בבחינת רחמים ועקר הרחמים תלוי בהסרת עבודה זרה ואפלו שמץ עבודה זרה. ואפלו כשהוא אומר צבי הפסיקו בדרך שהוא מאמין בזה או איזה דבר כזה שהוא מדרכי האמורי אף-על-פי שהוא מאמין בהשם יתברך אין לו רחמנות בשלמות. בכך אין לו לקבל המנהיגות. ואף שהוא חושב בעצמו שיש לו רחמנות על העולם ועל כן רוצה בהנהגתו באמת הוא רודף אחר הכבוד ותולה רדיפתו ברחמנות. ועל-ידי-זה יכולין לבוא למינות ואפיקורסות חס ושלוש אבל מן השמים מרחמין ואין מניחין המנהיגות בידו:

ז. על-ידי אהבת חכמים תכון המלכות והמנהיגות. וכשבא למלך או מנהיג איזהו שנאה על החכמים. ידוע להרי ליה שמן השמים יורידוהו ממלכותו כי אין קיום לעולם בלי חכמה:

ח. שלמות האותיות ושלמות הדבור הוא על-ידי אמונה:

ספר חיי מוהר"ן

"רבי יונתן משתעי - כרמליתא", בסימן י"ח. איזה זמן קדם שאמר התורה הזאת נכנסנו פעם אחת אליו אני וחברי ובאנו לחדרו, והיה שוכב על מטתו והתחיל לדבר עמו. ענה ואמר, אני חייתי היום חיים שלא חייתי עדן מעולם,

כי יש כמה מיני חיים, והכל נקרא חיים, אבל היום חיותי חיים טובים שלא חיותי מעולם חיים כאלה.

ואחר-כך התחיל לדבר ולזרק מפיו הקדוש דבורים וגלה קצת ראשי פרקים מהתורה קרטליתא ולא גלה לנו כל התורה אז בפרוש, רק ראשי פרקים בשמחה גדולה, גם אחר-כך דבר עמנו עוד בזמנים אחרים כמה פעמים מענין החיים הנ"ל שהכל נקרא חיים.

וגם בענין חיי צער יש חלוקים הרבה ומוכן כוננתו שעקר החיים כשזוכין לידע ממנו יתברך ולהשיג השגת התורה השגה אמיתית כי הם עקר החיים באמת כמו שכתוב (דברים ל): "כי הוא חידך" אבל אין כל החיים שוין וגם אצלו בעצמו זכרונו לברכה הנה חלוק בין החיים של הזמן הקדם לחיים של עכשו, עד שהתפאר שחי היום חיים שמעולם לא חי חיים כאלה. ראה והבט והבן עמקות הלשון הקדוש הזה, אשרינו שזכינו לראות איש חי כזה:

(אות ה')

מאמר "קרטליתא" סימן י"ח במדמה שנאמר בחרף תקס"ד בטראויצע.

(אות נ"ט)

לשון מוהרנ"ת זיע"א בכמתבו עלים לתרופה כ"א;

... נא, אחי חביבי זכר רחמנות ואהבת אדונינו מורנו ורבינו ז"ל אלינו, שלקח אותנו ממקום שלקח, והוציאנו ממקום שהוציא, וקרבתו בהתקרבות גדול כל-כך ... על-כל-פנים ראוי לנו למלאות רצונו ז"ל, לילך בדרךיו לרחם ברחמנות שלו על כל החפצים להתקרב לשמו הנשגב ז"ל, ולבלי להביט על הרע והחסרון של כל אחד, רק להביט על הטוב שבהם לבר. נא, אחי חביבי, נפשי ולבבי, זכר והבט ושים לבך היטיב לכל אלה הדברים, כי לא דבר ריק הוא ... כבר ידעת, שאריכין לקים ברגו רחם תזכור, לאחז במדותיו של השם יתברך, שבעצם הפעם נזכר לרחם דיקא, במבאר בהתורה "קרטליתא", פסימן י"ח...

מספר "מי הנחל" על ליקומי מוהר"ן

מאת רבי אלטר מעפליק'ער ז"ל בעל משיבת נפש והשתפכות הנפש

מִצְאָתִי מִבְּתֵבִי מוֹרְגוּ מוֹהֲרֵנִי תְּ, זְכוּרֹגוּ-לְבַרְכָּהּ, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: "וְזֶהוּ תַח'ל'ה' רְאִישֵׁי תְבוּת: לְכָל תַּכְלִית הוּא חוֹקֵר אִיּוֹב כ"ח. כִּי הַשֵּׁם יִתְבַּרְךְ בְּרוּךְ הוּא בְּמַחְשְׁבָה תַחְלָה שֶׁל כָּל בְּרִיאַת הָעוֹלָם וְשֶׁל כָּל נִבְרָא וְנִבְרָא בְּפִרְטוּיּוֹת תַּכְּפָה הַבְּיֹט וְחֹקֵר עַד סוֹף כָּל הַתַּכְלִיתִין עַד הַתַּכְלִית הָאַחֲרוֹן וְזֶהוּ "תַּחְלָה לְכָל תַּכְלִית הוּא חוֹקֵר", לְכָל תַּכְלִית דִּיקָא, כִּי גַם הַתַּכְלִית יֵשׁ לוֹ תַּכְלִית, וְגַם זֶה הַתַּכְלִית יֵשׁ לוֹ עוֹד תַּכְלִית וְכו', כַּמְבֹאֵר בְּמֵאמֶר רַבִּי יוֹנָתָן מִשְׁתַּעֵי בְּסִימֵן י"ח, וְהַשֵּׁם יִתְבַּרְךְ בְּמַחְשְׁבָה תַחְלָה לְכָל תַּכְלִית, הוּא חוֹקֵר וְהִבֵּן", עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ.

(מי הנחל סימן י"ח)

ליקומי הלבנות

הלבנות מעונן ומנחש ג':

לֹא יִמְצָא כֶּד מַעֲבִיר בְּנוּ וּבְתוֹ כְּאֵשׁ קַסֵּם קַסְמִים מְעוֹנָן וּמְנַחֵשׁ וּמְכַשֵּׁף, וְחֹבֵר חֶבֶר וְשׂאֵל אוֹב וְיִדְעֵנִי וְדַרֵּשׁ אֶל הַמַּתִּים, תָּמִים תִּהְיֶה עִם ה' אֱלֹקֶיךָ; כִּי הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אַתָּה יוֹרֵשׁ אוֹתָם אֵל מְעַנְנִים וְאֵל קַסְמִים יִשְׁמְעוּ וְאַתָּה לֹא כֵן וְכו' (דברים יח, י"ד):

עַל-פִּי הַמֵּאמֶר הַמַּתְחִיל 'רַבִּי יוֹנָתָן מִשְׁתַּעֵי' בְּלִקּוּמֵי קָמָא סִימֵן יח, עֵינֵי שֶׁם כָּל הַמֵּאמֶר בְּלוֹ, וְהַיּוֹצֵא מִשֵּׁם לְעַנְיָנוּ - שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהִיּוֹת מְנַחֵג יִשְׂרָאֵל כִּי-אִם בְּשֵׁישׁ לוֹ שְׁלֵמוֹת אֲמוּנָה, שְׂאִין שְׁלֵמוֹת אַחֲרָיו, כִּי אֶפְלוּ בְּשִׁמְאָמִין

בְּדָבָר אֶחָד מִדְּרָכֵי הָאֲמוּרֵי, בְּגוֹן אֲבִי הַפְּסִיקוּס בְּדָרְךְ - אֵינִי יָכוֹל לְהִיּוֹת מְנַחֵג וְכו'. וְזֶה הַמְּנַחֵג הָאֲמֵתִי, צְדִיק הָאֲמֵתִי זוֹכֵה לְהַשְׁיֵג אֶת הַתַּכְלִית שֶׁל כָּל הַבְּרִיאָה שֶׁהוּא שֶׁעָשׂוּעַ עוֹלָם-הַבָּא, שְׁוֶה הַתַּכְלִית אִי אֶפְשָׁר לְהַשְׁיֵג כִּי-אִם עַל-יְדֵי הַצְּדִיקִים, וְכָל אֶחָד בְּפִי שֶׁרָשׁוּ בְּנִשְׁמַת הַצְּדִיק - בֶּן זוֹכֵה לְהַשְׁיֵג אֶת הַתַּכְלִית הָאַחֲרוֹן הַזֶּה שֶׁהוּא שֶׁעָשׂוּעַ עוֹלָם-הַבָּא, שֶׁהוּא תַּכְלִית שֶׁל כָּל הַבְּרִיאָה בְּלֹת, שֶׁל כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְּעוֹלָם, כִּי לְכָל דְּבָר יֵשׁ תַּכְלִית, וְזֶה הַתַּכְלִית יֵשׁ לוֹ עוֹד תַּכְלִית גְּבוּהָ מֵעַל גְּבוּהָ, לְמִשְׁלַל תַּכְלִית בְּגוֹן הַפִּיט בְּדִי

שִׁיחִיהָ לְהֵאָדָם מְקוֹם לְנוֹחַ, וְתַכְלִית
הַמְּנוּחָה כְּדֵי שְׂיֻכַּל בְּפֶתַח הַזֶּה לְעַבֵּד
אֶת הַשָּׁם יְתִבְרַךְ וְתַכְלִית הָעֲבוּדָה וְכוּ'
וְכוּ', עֵינֵי שָׁם כָּל זֶה הַיָּמֵב:

אות א'

וְזֶה בְּחִינַת אֶסוּר מְעוֹנָן וּמְנַחֵשׁ
וּמְכַשֵּׁף, כִּי כָּל הַמְּעוֹנָנִים וְהַמְּנַחֲשִׁים וְכוּ'
הוּא מַחְמַת חֶסְרוֹן הָעֵצָה, שְׂאִין יוֹדְעִים
לְתַת עֵצָה לְנַפְשָׁם אִיךְ לְהַתְּנֶהג בְּאִיזָה דְבָר
אִם לַעֲשׂוֹתוֹ וְאִם לֹא, וְעַל-כֵּן הֵם מְנַחֲשִׁים
וּמְעוֹנָנִים וְרוֹצִים לְהַשִּׁיג עֵצָה עַל-יַד־יְהוָה,
כִּי הֵם תְּלוּיִים בְּזוֹה, לְמִשְׁלַל אִם צָבִי הַפְּסִיקוּ
בְּדַרְךְ אוּ פִתּוּ נִפְלָה מִפִּי, הֵם אוֹמְרִים
שְׂוֵהוּ סִימָן רַע לוֹ, וְאִינוּ צָרִיךְ עוֹד לַעֲשׂוֹת
זֶה הַמִּשְׁאֵל וּמִתֵּן וּכְיוּצָא, אוּ עוֹנָה פְּלוֹנִית
יָפָה לְהַתְּחִיל וְכוּ', וּבְאֵמַת הֵם כְּסִילִים
וְשׂוֹטִים גְּדוֹלִים, כִּי אִי אֶפְשֵׁר בְּשׂוֹם אֶפֶן
לְקַבֵּל עֵצָה שְׁלֵמָה עַל-יַד־יְהוָה:

אות ב'

כִּי בְּאֵמַת עֵקֶר חֶסְרוֹן הָעֵצָה הוּא בְּזוֹה
הָעוֹלָם בְּבְחִינַת אַחַר הַבְּרִיאָה, כִּי בְּבְחִינַת
קִדְמַת הַבְּרִיאָה הוּא כְּלוֹ אַחַד כְּלוֹ טוֹב וְשָׁם
אִין שְׂיָדָה שׂוֹם עֵצָה כְּלוֹ, כִּי עֵקֶר הָעֵצָה הוּא
בְּמִקוֹם שִׁישׁ שְׁנֵי דְרָכִים וְאִין יוֹדְעִין בְּאִיזָה
דְּרָךְ לִילָךְ וּבְאִיזָה הַנְּהַגָה לְהַתְּנֶהג, וְאִין
צָרִיכִין עֵצָה אִיךְ לַעֲשׂוֹת, אֲבָל בְּבְחִינַת כְּלוֹ
אַחַד כְּלוֹ טוֹב - אִין שְׂיָדָה עֵצָה, נִמְצָא,
שְׂעֵקֶר הַכְּרַחֲיוֹת הָעֵצוֹת הוּא בְּבְחִינַת אַחַר
הַבְּרִיאָה, וְעַל-כֵּן הָעֵצוֹת נִקְרְאוּ רִגְלִין, כְּמוֹ
שְׂכַתוֹב (שְׂמוֹת י"א, ח): "וְכָל הָעֵץ אֲשֶׁר

בְּרִגְלֵיךְ", וְדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (רש"י שם),
'הוֹלֵכִים אַחַר עֲצָתְךָ', כִּי עֵקֶר הָעֵצוֹת
הוּא בְּבְחִינַת אַחַר הַבְּרִיאָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת
רִגְלִין, בְּחִינַת "וְהֵאָרֵץ הָדָם רִגְלֵי" (ישעיה סו,
א). וְזֶה בְּחִינַת (בְּרַכּוֹת ס"א): 'כְּלִיּוֹת יוֹעֲצוֹת'
וְתָרִין כּוֹלֵיִין - הֵם בְּבְחִינַת תָּרִין שׂוֹקִין -
בְּחִינַת נְצַח-הוֹד (וְהַר הָאוֹיֵבוֹ רַצוּ), שֶׁהֵם
בְּחִינַת עֵצוֹת, כְּפִדּוּעַ (שָׁם כָּלֵק קַצָּנִי).

וְעֵקֶר חֶסְרוֹן הָעֵצָה הוּא מַחְמַת שְׂאִין
יוֹדְעִין הַתַּכְלִית שֶׁל כָּל דְבָר, כִּי בְּנִדְאֵי אִם
הִיּוּ יוֹדְעִין אֶת הַתַּכְלִית שֶׁל כָּל דְבָר - לֹא
הִיּוּ שְׂיָדָה לְהַסְתַּפֵּק בְּשׂוֹם עֵצָה, לְמִשְׁלַל
הָאָדָם הוּא מְסַפֵּק אִם לְסַחַר מִשְׁאֵל וּמִתֵּן זֶה
אוּ מִשְׁאֵל וּמִתֵּן אַחַר, וְעֵקֶר בְּנִתּוֹ בְּהַמִּשְׁאֵל
וּמִתֵּן הוּא רַק בְּשִׁבִיל הַתַּכְלִית שֶׁלוֹ כְּדֵי
לְהַרְוִיחַ מְמוֹן, כְּדֵי שִׁיחִיהָ לוֹ פְּרֻסְתּוֹ.
נִמְצָא, שְׂעֵקֶר מַה שֶׁהוּא מְסַפֵּק וְצָרִיךְ
לַעֲצָה, הוּא מַחְמַת שְׂאִינוֹ יוֹדַע עַל-יַד־יְהוָה
אִיזָה מִשְׁאֵל וּמִתֵּן יִשְׁיֵג הַתַּכְלִית הַמְּכֻוֹן שֶׁלוֹ,
כִּי יוֹדַע בְּגוֹף הַמִּשְׁאֵל וּמִתֵּן אִין שְׂיָדָה סֵפֵק
וְחֻלְקַת הָעֵצָה, כִּי אִין צָרִיךְ גּוֹף הַמִּשְׁאֵל
וּמִתֵּן כְּלוֹ, כִּי אִין צָרִיךְ לוֹ לֹא הַשְּׂעוּה וְלֹא
הַחֲלָב, רַק כָּל סִפְקוֹת וְחֻלְקַת הָעֵצָה שֶׁלוֹ
הוּא אִיךְ לְהַרְוִיחַ מְמוֹן, שֶׁהוּא אֲצִלוֹ
הַתַּכְלִית, וּמַחְמַת זֶה הָעוֹלָם תְּמוּד מְסַפֵּק
בְּעֵצוֹת וְאִין יוֹדְעִים לְתַת עֵצָה לְנַפְשָׁם,
אַבָּל מִי שֶׁמְסַתְּכָל עַל הַתַּכְלִית הַאֲחֵרוֹן
שֶׁל כָּל דְבָר, וְעֵקֶר בְּנִתּוֹ בְּאֵמַת כְּלוֹ
דְבָר הוּא רַק לְהַשִּׁיג תַּכְלִית הַאֲחֵרוֹן -
זֶה זוֹכֵה בְּנִדְאֵי לַעֲצָה שְׁלֵמָה, וְגַם אִין

צריך כל־כך לעצות, כי התכלית האחרון הוא בלֹא אֶחָד בְּלוּ מִזֶּה, וְשֵׁם אֵין שׂוּף לְהִסְתַּפֵּק בְּשׁוּם עֲצָה כָּלֵל כִּנ"ל, כי באמת הכל הולך אחר הכוונה - ורחמנא לבא בעי (סנהדרין קי), וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (מנחות ק): 'ובלבד שיכונן לבו לשמים'.

ועל־בן מי שחם על נפשו ומסתכל על התכלית האחרון ובכל דבר שבעולם הוא מכונן רק כדי שישגיג על־ידי־זה התכלית האחרון, שהוא בחינת שעשוע עולם־הבא - להכיר ולדעת אותו יתברך, אף־על־פי שגם בעבודת ה' יש כמה וכמה דרכים לפני האדם באיזה דרך יזכה להשיג עבודתו יתברך בשלמות באמת, וכמו שבקש דוד המלך, עליו השלום, על זה כמה פעמים, כמו שכתוב (תהלים פו, יא): "הורני ה' דרכך אהלך באמתך", וכמו שכתוב (שם עג, כד): "בעצתך תנחני" וכו', (שם כה, ה): "הדריכני באמתך ולמדני" וכו'. וכיוצא בזה הרבה, אף־על־פי־כן אם עקר כוונתו באמת לשמים בכל דבר כדי להשיג התכלית האחרון האמתי, אזי בכל דבר שיעשה ואיזה דרך שיתנהג - בודאי יזכה אל התכלית, ובלבד שלא יסור מדרכי התורה, וזה בחינת (משלי ג, ו): "בכל דרכיך דעה, והוא ישר ארחותיך" - "בכל דרכיך דעהו" - הינו לכונן בכל דרכיו בשביל

השם־יתברך, שזהו התכלית האחרון ואז "הוא ישר ארחותיך", כי אז בודאי יוליכך השם־יתברך בדרך הישר וישפיע עצות נכונות אידך להתנהג בדרך הישר.

כי באמת אי אפשר להשיג שום עצה כִּי־אם מבחינת התכלית האחרון, שהוא השגת השם־יתברך, שהוא יתברך, כפיכּוֹל, מקור וְיָרֵשׁ כָּל הָעֲצוֹת שֶׁבְעוֹלָם, כי שם הוא עצה אחת, בחינת בלֹא אֶחָד וכו', וכל העצות האמתיות הנכונות נמשכין משם, ומו שרוצה לקבל עצה שלמה אי אפשר לו לקבל שום עצה כִּי־אם כשמקשר אחר הבריאה בקדם הבריאה, דהינו שיקשר כל דבר להשם־יתברך ויכונן בכל הדברים שעושה בשביל התכלית האחרון - בשביל השם־יתברך, וכל מעשיו יהיו לשם שמים, ואז יזכה בודאי לעצה שלמה, דהינו לקבל עצות נכונות מבחינת קדם הבריאה, מבחינת התכלית האחרון ומשיך משם עצה נכונה גם לעולם־הזה.

כי עולם־הזה בחינת אחר הבריאה, ששם עקר הספק של כל העצות כִּנ"ל, הוא זוכה לקשר לקדם הבריאה בחינת עולם־הבא לבחינת התכלית, ששם הוא עצה שלמה, עצה אחת, בחינת בלֹא אֶחָד כִּנ"ל, שהוא מקור כל העצות כִּנ"ל, נמצא, שעקר כל העצות שצריכין בעולם־הזה דיקא כִּנ"ל אי אפשר לקבל כִּי־אם

בְּשִׁמְקֻשְׁרֵינָּהּ הָעוֹלָם-הַזֶּה לְעוֹלָם-הַבָּא,
דְּהִינּוּ אֶל הַתְּכֵלִית כַּנִּזְכָּר:

אות ג'

אָבֵל מִי שְׂאִינוּ מַחְבֵּר וּמְקַשֵּׁר הָעוֹלָם-
הַזֶּה בְּעוֹלָם-הַבָּא, וְאִינוּ מְשַׁנְּיִים עַל
הַתְּכֵלִית הָאֲחֵרוֹן, וְאִינוּ מְכַל דְּרָכָיו
בְּשִׁבִיל לְהַשִּׁיג הַתְּכֵלִית הָאֲחֵרוֹן, אֲזִי אִינוּ
זוֹכְהֵי לַעֲצָה שְׁלֵמָה, כִּי בְּשִׁמְפָּרִיד הָעוֹלָם-
הַזֶּה מִהַתְּכֵלִית, אֲזִי עֲצוּתָיו תְּמִיד חִלּוּקוֹת
לְשֵׁתִים וְאִינוּ יוֹכֵל לְתַת שׁוּם עֲצָה לְנַפְשׁוֹ,
כִּי הָעוֹלָם-הַזֶּה הוּא עוֹלָם הַפְּרוּד, וְאִין שָׁם
שׁוּם עֲצָה שְׁלֵמָה וְכַנִּזְכָּר. וּבְאִמַּת בּוֹדְאֵי אִין
לוֹ שׁוּם עֲצָה, וְאִי אֲפָשָׁר בְּשׁוּם אֲפֵן שִׁיְהִי
לוֹ עֲצָה שְׁלֵמָה וְטוֹבָה, מֵאַחַר שְׂאִינוּ מְכַוֵּן
לְשֵׁם שְׁמַיִם בְּשִׁבִיל הַתְּכֵלִית הָאֲחֵרוֹן,
בְּכַחֲשִׁית (מְשָׁלִי כֵּא, ל): "אִין עֲצָה וְאִין חֻכְמָה
וְאִין תְּבוּנָה לְנֶגֶד ה'", כִּי בְּאִזְוָה דְּרָדָּה
שִׁיְתַנְהֵג אוֹי לוֹ וְאוֹי לְנַפְשׁוֹ, לְמִשְׁלָה,
כְּשִׁאֲדָם מְסַפֵּק אִם לְסַחַר מִשָּׂא וּמִתֵּן זֶה אוֹ
מִשָּׂא וּמִתֵּן אַחֵר, כִּי אִינוּ יוֹדְעֵי בְּאִזְוָה מִשָּׂא
וּמִתֵּן יְרוּיִחַ, הִנֵּה אִם אִין כּוֹנְתָו לְשִׁמַּיִם,
בְּאִזְוָה אֲפֵן שִׁיְהִי - רַע לוֹ, כִּי אֲפֵלוּ אִם
יְרוּיִחַ - מַה יִּתְּיָה סוּפּוֹ וְתְכֵלִיתוֹ שֶׁל
הַמְּמוֹן? וְכֵל יְמִיו כַּעַם וּמְכַאֲזוֹת
וּמְרַבָּה דְּאֵנָה מְאֹד, וְעָרִם יָשׁוּב לְבֵית
עוֹלָמוֹ וּמְאֹמָה לֹא יִשָּׂא בְּעַמְלוֹ וְכֵל
עֲמַת שְׂבָא בֵּן יִלְהֵ, וּמַה יִּתְּרוֹן לוֹ
שִׁיעַמַל לְרוּחַ?! (קִהְלַת ה, יד-טו), כִּי 'אִין
מְלוּיִן לְאָדָם לֹא כֶּסֶף וְלֹא זָהָב וְלֹא אֲבָנִים
טוֹבוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת אֶלָּא תוֹרָה וּמַעֲשִׂים

טוֹבִים בְּלִבְד' (אֲבוֹת ה, י), נִמְצָא, מִי שְׂאִינוּ
מְכַוֵּן בְּשִׁבִיל הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, אִין שׁוּם עֲצָה
מוֹעִיל לוֹ.

אָבֵל בְּשִׁמְכוֹן בְּשִׁבִיל הַתְּכֵלִית -
אֲזִי כָּל הַדְּרָכִים טוֹבִים לְפָנָיו, כְּמוֹ
שְׂאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְ"ל (מְנַחוֹת ק): 'אֲחָד
הַמְּרַבָּה וְאֲחָד הַמְּמַעִיט וּבְלִבְד שִׁיְכוֹן לְבוֹ
לְשִׁמַּיִם', וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה, וְגַם זוֹכְהֵי לַעֲצָה
שְׁלֵמָה שְׁנִמְשָׁךְ אֵלָיו מִמְקוֹר הָעֲצוֹת, מִקְדָּם
הַבְּרִיאָה, מְבַחֲשִׁית הַתְּכֵלִית שֶׁהִיא שֶׁרֶשׁ כָּל
הָעֲצוֹת, כִּי עֶקֶר הָעֲצָה הוּא בְּשִׁבִיל
הַתְּכֵלִית, וְעַל-כֵּן הַתְּכֵלִית הָאֲחֵרוֹן הוּא
מְקוֹר וְשֶׁרֶשׁ כָּל הָעֲצוֹת הָאֲמִתִּיּוֹת.

וְזֶה בַּחֲשִׁית תְּרַנֵּן עֲטִין דְּאֹרִיָּתָא (וְהֵר
יְהֵר כֵּב): כִּי מוֹשֶׁה רַבְּנוּ עַל-יַדֵּי שְׁדַבֵּק עֲצָמוֹ
לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ עַד שְׁזָכָה לְהַשִּׁיג אֶת
הַתְּכֵלִית הָאֲחֵרוֹן, עַל-יַדֵּי-זֶה זָכָה לְקַבֵּל
מִהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה, שֶׁהוּא
תְּרַנֵּן עֲטִין הַקְּדוּשִׁים דְּאֹרִיָּתָא, כִּי זָכָה
לְקַבֵּל כָּל הָעֲצוֹת הַקְּדוּשִׁים שֶׁרַק עַל יָדָם
לְבַד מְשִׁינִין אֶת הַתְּכֵלִית הָאֲמִתִּי, שֶׁהוּא
הַתְּכֵלִית הָאֲחֵרוֹן, שֶׁהוּא שְׁעִשׂוּעַ עוֹלָם-
הַבָּא, אָבֵל הַעֲבוּ"ם שֶׁלֹּא זָכוּ לְקַבֵּל אֶת
הַתּוֹרָה נְאֻמָּר בָּהֶם (יְשַׁעְיָה ה, י): "עֲצוּ עֲצָה
וְתִפְּרוּ", (תְּהִלִּים ל, י): "ה' הִפִּיר עֲצַת גּוֹיִם",
כִּי אִין לָהֶם שׁוּם עֲצָה מֵאַחַר שֶׁכּוֹרְכִין אַחֵר
הָעוֹלָם-הַזֶּה וְאִין מְכוֹנְיִן בְּשִׁבִיל הַתְּכֵלִית:

ובשָׁבִיל זֶה הֵם פְּרוֹכִין אַחַר שְׁמוֹתַי
 אֱלֹהִים וְהֵם מְעוֹנְנִים וּמִנְחָשִׁים וְקוֹסְמוֹיִם,
 וְתוֹלֵין עֲצוֹתֵיהֶם בְּשְׁמוֹתַי אֱלֹהִים, כִּי הֵם
 רוֹצִים לְקַבֵּל עֲצוֹת מֵעֶסְקֵי עוֹלַם-הַזֶּה,
 מִדְּבָרִים גְּשָׁמִיִּים, כִּי הֵם פְּרוֹכִים אַחַר
 עוֹלַם-הַזֶּה וְאֵינָם מְקַשְׂרִים אֶל הַתְּכֵלֶת,
 עַל-כֵּן הֵם רוֹצִים לְקַבֵּל עֲצוֹת מִהָעוֹלָם-
 הַזֶּה לְבַד - מִדְּבָרִים גְּשָׁמִיִּים, עַד שֶׁנִּפְּלוּ
 לְמַעוֹתַי וּשְׁמוֹתַי אֱלֹהִים, בְּגוֹן צְבֵי הַפְּסִיקוּ
 בַּדְרָךְ, פֶּתוּ נִפְלָה מִפּוֹי וְכוּ', אוֹ עוֹנֵה
 פְּלוֹגֵית יָפֵה לְהַתְּחִיל כִּי תוֹלֵין הַכֹּל בְּמִקּוֹם
 וְזִמְן, בְּדְבָרִים גְּשָׁמִיִּים, מִחֲמַת שְׁפָרוּכִים
 אַחַר תְּאוֹת עוֹלַם-הַזֶּה וְהַפְּסִיקוּ אַחַר
 הַבְּרִיאָה מִקֵּדָם הַבְּרִיאָה, עַל-כֵּן הֵם רוֹצִים
 לְקַבֵּל עֲצוֹת מֵעוֹלַם-הַזֶּה לְבַד, כִּנ"ל.

וְהַתּוֹרָה הַפְּרִיֶּשֶׁה אוֹתָנוּ מִזֶּה, כִּי זֶה
 עֵקֶר זְהֻמַּת הַנְּחֹשׁ שֶׁהִסִּית אֶת הָאָדָם לְאָכֵל
 מֵעֵץ הַדַּעַת, כִּי טוֹב הָעֵץ לְמֵאֲכָל וּנְחַמֵּד
 לְהִשְׁבִּיל, שֶׁהִסִּיתָם וְאָמַר לָהֶם: 'מִזֵּן הָעֵץ
 הַזֶּה אֶכֶל וּבְרָא הָעוֹלָם' (בְּרֵאשִׁית בַּי"ד, ד) -
 שֶׁהִפְכוּ הַקְּעָרָה עַל פִּיהָ, כִּי בְּאֵמַת אָנוּ
 צְרִיכִים לְקַשֵּׁר אַחַר הַבְּרִיאָה בְּקֵדָם
 הַבְּרִיאָה. וְהָעֵקֶר נִעֲשֶׂה עַל-יְדֵי הָאֱמוּנָה
 שֶׁהוּא יוֹסֵד כָּל הַתּוֹרָה, כִּי עַל-יְדֵי
 שְׂמֵאֲמִינִים שֶׁהִשְׁמִיט יִתְבָּרַךְ בְּרָא הַכֹּל, עַל-
 יְדֵי-זֶה מְקַשְׂרֵן כָּל הַבְּרִיאָה בְּקֵדָם הַבְּרִיאָה,
 דְּהֵינּוּ לְהִשְׁמִיט יִתְבָּרַךְ.

וְהֵם הִפְכוּ בְּטָעוּתָם עַל-יְדֵי עֲצַת
 הַנְּחֹשׁ וְתָלוּ בְּגִשְׁמִיּוֹת - שֶׁאָמַר לָהֶם מִן

הָעֵץ אֶכֶל וּבְרָא וְכוּ', וְזֶהוּ בְּחִינַת מְעוֹנָן
 וּמִנְחָשׁ וְכוּ', שְׂרוּצָה לְקַבֵּל עֲצוֹת מִגְּשָׁמִיּוֹת
 הָעוֹלָם-הַזֶּה, וּבְאֵמַת הוּא לְהַפְּדֵן, כִּי
 בְּגִשְׁמִיּוֹת הָעוֹלָם-הַזֶּה אֵין שׁוּם עֲצָה וְעֵקֶר
 הָעֲצָה אִי אֶפְשָׁר לְקַבֵּל כִּי-אִם מִהַתְּכֵלֶת
 מִבְּחִינַת קֵדָם הַבְּרִיאָה, הֵינּוּ מֵהַשֵּׁם-
 יִתְבָּרַךְ, וְצְרִיכִין לְקַשֵּׁר אַחַר הַבְּרִיאָה בְּקֵדָם
 הַבְּרִיאָה, כִּנ"ל.

זוֹת שְׁפִיטָה הַפְּסוּק (דְּבָרִים ח, יג): תָּמִים
 תְּהִיָּה עִם ה' אֱלֹהֶיךָ, כִּי בִשְׂאֵינוּ מְקַשֵּׁר
 אַחַר הַבְּרִיאָה בְּקֵדָם הַבְּרִיאָה, אֵינוּ אֵין לוֹ
 שׁוּם שְׁלֻמוֹת וְתַמִּימוֹת, כִּי אֵין שְׁלֻמוֹת כִּי-
 אִם לְהִשְׁמִיט יִתְבָּרַךְ וּבִלְעָדוֹ יִתְבָּרַךְ הַכֹּל
 חָסֵר, וּכְשֶׁמְקַשְׂרִין הַכֹּל לְהִשְׁמִיט יִתְבָּרַךְ אוֹ
 הוּא תָּמִים עִם ה', כִּי עַל-יְדֵי שְׁקִישָׁר הַכֹּל
 לְהִשְׁמִיט יִתְבָּרַךְ אוֹ נִעֲשֶׂה תָּמִים וְשָׁלֵם. וְזֶהוּ
 תָּמִים תְּהִיָּה עִם ה' אֱלֹהֶיךָ - שֶׁתִּרְאֶה
 לְהִיּוֹת תָּמִים וְשָׁלֵם עִם ה', דְּהֵינּוּ שֶׁתְּקַשֵּׁר
 עֲצֻמְךָ וְכֹל הַבְּרִיאָה כְּלָה לְהִשְׁמִיט יִתְבָּרַךְ -
 שְׂזוּהוּ עֵקֶר הַשְׁלֻמוֹת וְהַתְּמִימוֹת, וְאֵין דִּיקָא
 תּוֹכֵל לְקַבֵּל עֲצוֹת שְׁלֻמוֹת, כִּי עֵקֶר הָעֲצוֹת
 נִמְשָׁכִין מִשָּׁם, מִקֵּדָם הַבְּרִיאָה, וְאִי אֶפְשָׁר
 לְקַבֵּל שׁוּם עֲצָה כִּי-אִם בְּשֶׁמְקַשְׂרִין הַכֹּל
 לְהִשְׁמִיט יִתְבָּרַךְ - שְׂזוּהוּ עֵקֶר הַשְׁלֻמוֹת שֶׁל
 כָּל הַבְּרִיאָה. וְזֶהוּ תָּמִים תְּהִיָּה עִם ה'
 אֱלֹהֶיךָ.

אות ה'

וְעַל-כֵּן אִי אֶפְשָׁר לְקַבֵּל עֲצוֹת
 נְכוֹנוֹת כִּי-אִם עַל-יְדֵי צְדִיקֵי הַדּוֹר
 הָאֱמִתִּיִּים, כִּי סֵתֵם בְּנֵי אָדָם רְחוּקִים

מהתכלית, על-כן הם רחוקים מעצות, אבל הצדיקים משיגין אור התכלית, על-כן הם יכולין לתן עצות שלמות לכל אחד על-ידי השגת התכלית שהם משיגין שמשם כל העצות כנ"ל, וזה שנאמר בהמנהיג: "העם אשר ברגליך" (שמות יא, ח) – 'ההולכים אחר עצתך'. אבל אי אפשר שיהיה מנהיג שיוכל לתן עצות, שזהו עקר ההנהגה כנ"ל, כראם כשיש לזה המנהיג אמונה שלמה שאין שלמות אחריו, שלא יאמין בשום דבר שהוא מדרכי האמורי, כי בודאי בשמאמין, חס ושלום, באיזה דבר מדרכי האמורי – אין לו בעצמו שום עצה

שלמה כנ"ל, ואיך יוכל להנהיג העולם? וזהו שכתב רבנו ז"ל שם במאמר הנ"ל (אות א), שהמנהיג צריך שלא יטעה בשום דבר שהוא מדרכי האמורי, כי אז בודאי אינו יכול להיות מנהיג, דהינו להנהיג בדרך הישר לתן עצות נכונות, כי הוא בעצמו רחוק מעצה שלמה, מאחר שמאמין בדרכי האמורי, שהם ההפך ממש מעצות שלמות כנ"ל, כי אי אפשר לקבל עצה שלמה כי אם מקדם הבריאה מבחינת התכלית האמתית, התכלית האחרון – שהוא השגת השם-יתברך, שהוא מקור ושרש כל העצות השלמות, כנ"ל:

הלכות שלוחין ה':

אות י"ז

... כי זה כלל גדול, שאין הצדיק מסתלק מן העולם עד שגולד אחר תחתיו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (ויקא לח): 'עד שלא מת עלי זרחה שמשו של שמואל הרמתי', וכן הרבה שחשבו שם. אבל צריכין לחפש ולבקש אחר זה הרבה הרבה, בפרט בדורות הללו. ועל-כן כשהספידו בראוי על אהרן, שזהו בחינת החפוש והבקשה בראוי אחר הצדיק כנ"ל, אז דיקא ויכהן אלעזר בנו תחתיו, כי רק אז נתכהן אלעזר בשלמות תחת אהרן וזכו לקבל התקונים הנעשים על-ידי הכהן הגדול שמכפר על כל ישראל, אף-על-פי שאלעזר מצדו כבר נתכהן על-פי הדבור

בראוי, אבל מאחר שלא קבלו ישראל קדשתו בראוי, כי הרתרו אחריו כנ"ל, על-כן מצד ישראל עדין לא נתכהן בראוי. וגם אפלו בעצמו לא היתה קדשת כהנתו בשלמות כל זמן שלא קבלו ישראל קדשתו בראוי, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (ברכות לב): כלום נתתי לך גדלה אלא בשביל ישראל וכו'. אבל עכשו ויכהן אלעזר בנו תחתיו על-ידי שחפשו אחר אהרן וכו', וכנ"ל.

כי כן צריכים בכל עת, בפרט בשננסתלק הצדיק האמת שצריכין לכבות ולספד עליו הרבה, אבל צריכין לזחר מאד שלא להפשל על-ידי-זה לומר שבכר מת הצדיק ואפס תקנה,

חס ושלום, ולא נשאר עוד בעולם
חליפתו והשארתו, כי זהו פגם עצום
מאד, כי בודאי הצדיק לא מת, ובודאי
נשאר השארת קדשתו אצל בניו
ותלמידיו, רק שצריכין לחפש ולבקש
אחר זה מאד מאד ובנ"ל. ועל-ידי כל
חפוש ובקשה מוצאין בודאי קדשת
השארתו אצל בניו ותלמידיו, שהוא
בחינת שם מת אהרן ויכהן אלקור בנו
תחתיו אז דיקא, ובנ"ל:

אות י"ח

וזה בחינת שלש מאות הלכות
שנשתכחו בימי אבלו של משה והחזירן
עתניאל בן קנו בפלפולו, כמו שאמרו
רבתינו ז"ל (תמורה טו). כי בודאי על-ידי
האכל וההספד המר על הצדיק האמת
בחינת 'משה' - נשכחין כמה הלכות, כי
האכל וההספד הוא בחינת הסתלקות
המחין, כמובא (ספר הלכות, תריע פרק יג).
אבל אסור להשאיר בזה, חס ושלום,
רק צריכין לבבות ולהספיד עליו מאד,
אבל שיתיה ההספד לחיים ולא להפד
חס ושלום - לתקן ולא לקלקל על-ידי-
זה, שלא לומר חס ושלום שכבר אפס
תקנה, בדרך כמה אנשים שאומרים
כך על הסתלקות הצדיקים, שאומרים
שעתה כבר לא נשאר לנו כלום חס
ושלום, אבל באמת הם שונים בזה
הרבה הרבה, כי אף-על-פי שמצד

אחד אומרים קצת אמת, כי בודאי לא
נשאר ממש צדיק בזה, כי בודאי
בשנסתלק משה לא נשאר עוד צדיק
ממש במשה, כי פני משה כפני חמה פני
יהושע כפני לבנה, אוי לאותה בושח וכו',
כמו שאמרו רבותינו ז"ל (בבא בתרא עה).
אבל אף-על-פי-כן אסור לשאיר, חס
ושלום, בזה, לומר, חס ושלום,
שמחמת זה אפס תקנה, כי נהפך הוא,
כי לא ימש ה' את עמו לעולם (שמואל א'
יב, כב), כי ממשלתך בכל דור ודור. וכתוב
(תהלים לג, יא): "מושבות לבו לדר ודר",
על-כן צריכין להאמין שאף-על-פי
שצריכין להתנגע מעד אחר הצדיק
האמת בחינת 'משה', אף-על-פי-כן
צריכין לסים בדברי נחמה - לנחם
ולשמח עצמו בהשארתו, דתינו התורה
הקדושה שנשאר ממנו על-ידי ספריו
ותלמידיו, כי מהצדיק האמתי בודאי
נשאר השארה טובה לנצח, רק צריכין
לחפש ולבקש הרבה ובנ"ל.

וזה בחינת הנ"ל שבימי אבלו של
משה נשתכחו כמה הלכות מחמת מרירות
ההספד, שהוא בחינת הסתלקות המחין,
אבל עתניאל בן קנו בעצם צדקתו וחקמתו
ראה, שאין זה תכלית טוב לעסק רק
בהספד, ולומר, שחס ושלום אפס תקנה,
עד שחס ושלום - ישתכחו עוד הלכות,
חס ושלום, על-כן התאמץ בבחינה הנ"ל -

לנחם ולשמח עצמו שבודאי עדין יש תקנה, רק צריכין לחפש ולבקש הרבה כנ"ל, עד שהחזיר כל ההלכות בפלפולו, פלפול זה בחינת שמחה (טורי זקב, ארחימים, סימן תקנה, סעיף קטן ב), בחינת 'חדי קדשא בריך הוא בפלפולא', כי פלפול של אמת - לעין ולחפש בהתורה אמתת עמקות עצות התורה הקדושה לעבדא - שזה העקר, והו בודאי שמחה גדולה, כמו שכתוב (תהלים יב, ט): "פקודי ה' ישרים משמחי לב". והו עקר בחינת החפוש והבקשה הנ"ל, כמו שכתוב (שם קיט, יז): "לכל תכלה ראיתי קץ" וכו'. ופרש רש"י: לסלסל ולפלפל בה. נמצא, שהסלסול שהוא החפוש והבקשה, כמו שכתוב (משלי ד, ח): "סלסלה ותרומקד", וכמו שפרש רש"י שם, הוא בחינת פלפול אמת, ועל-ידיה זוכין לשמחה כנ"ל, שהוא בחינת הרחבת הדעת והמחין, ועל-כן על-ידיה החזיר כל ההלכות שנשתכחו על-ידי האבל וההספד, כנ"ל, כי זה עקר התקון לנחם ולשמח עצמו אחר-כך, ולחפש ולבקש לסלסל ולפלפל בתורתו עד שנחזר ההלכות, שהם בחינת אמתת עמקות עצותיו הקדושים, שזהו בחינת שמוציא את הצדיק וכו', וכן"ל:

אות י"ח

וזהו בחינת "מלכים ב' יג, יד": "ואלישע חלה את חליו אשר ימות בו", ואמרו רבותינו ז"ל (סנהדרין קו:): "שלשה חלאים

חלה אלישע, אחד שדחה את גחזי ואחד שגרה דבים בתינוקות ואחד שמת בה'. והכל אחד, כי זה בזה תלוי, כי אלישע שהיה נביא גדול מאד, אף-על-פי-כן גלו לנו רבותינו ז"ל ששגה בזה שדחה את גחזי בשתי ידים, כי בעיניו הבקשה והחפוש הנ"ל אחר הצדיק האמת שיש לו בחינת רוח-הקדש - יש בזה עמקות הרבה מאד, כי המניעות לזה מתפשטים ומשתמחים מאד, העקר מצד פגם המקבלים, אבל פגם המון בני ישראל הצריכים לחפש ולבקש ולקבל קדשת הצדיק מתגבר לפעמים כל-כך, חס ושלום, עד שגורמים גם איזה שגיאה להצדיק הרבי האמתי בעצמו, עד שהוא גם הוא נעלם ממנו הדרך איך יוכל לתקן את ישראל. ובזה יש דברים נסתרים הרבה, וכמוכן קצת מזה בהתורה קרטלייתא (סימן יח) ובמקומות אחרים, ובפרט בכמה שיחות וכו'.

וזה בחינת כל הטענות והוכוחים שהיה בין הקדוש-ברוך-הוא ומשה רבנו, שהשם-יתברך ברוך הוא הפציר הרבה במשה שילך בשליחותו לגאל ולתקן את ישראל, ומשה מאן במאון אחר מאון והכל בבחינת הנ"ל, מחמת שידע שהוא דבר קשה וכבד מאד מאד, כי ידע שבקרוב יקלקלו וכו', ומחמת זה אמר: והן לא יאמינו לי. ואמר: מי אנכי כי אלך אל פרעה וכי אוציא את ישראל ממצרים. כי ראה שישאל עדין אין אמונתם שלמה

מעצם זהמת מצרים, שהוא פגם המדמה
שנאחז בהם כל־כף.

וּגַם תְּלַה הַדְּבַר בְּקַמְנוּתוֹ, שֶׁהוּא אֵין
בו כַּח לְבַרֵּר וּלְתַקֵּן הַמְדֻמָּה שְׁלָהֶם
לְהוֹצִיאֵם מִפְּנֵם אֲמוּנָתָם, וְעַל־כֵּן אָמַר וַהֲנִי
לֹא יֵאֱמִינוּ לִי - שְׁמַעַן שְׁתֵּי מַעֲנוֹת, שְׁמַצְדֵּם
וּמַצְדוֹ קִשָּׁה לְהַכְנִים בָּהֶם הָאֲמוּנָה. וְזֶה וַהֲנִי
דִּיקָא, לֹא יֵאֱמִינוּ לִי דִיקָא, כִּי הֵם פְּגוּמִים
מִזְהַמַּת מִצְרַיִם כִּנ"ל, וְאֵין אֵין בְּכַח לְעוֹר,
כִּי הִיָּה עָנּוּ בְּעִינָיו מֵאֹד, אֲבָל הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ
הַקַּפִּיד עַל זֶה, וְאָמַר (שְׁמוֹת ה', י): הֲבֵא נָא
יָדְךָ בְּחִיקְךָ וְכו', וַיּוֹצֵאֵה וַהֲנִיָּה מִצְרַעַת וְכו'.
וְכֵן נִהְפֵךְ הַמַּטָּה לְנַחֵשׁ וְכו'. וְדַרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ
ו"ל (תַּנְחֻמָּא שְׁמוֹת כג) וּמּוֹכָא בְּפִרוּשׁ רִש"י,
שֶׁבְכָל זֶה רְמַז לֹא שֶׁפְּנֵם בְּלִשׁוֹן הָרַע שֶׁדְּבַר
עַל יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רִש"י שָׁם, הֵינּוּ
שְׂרַמּוּ לֹא, שְׂמָה שֶׁהוּא מִמָּאן כֹּל־כָּף, הוּא
מַחְמַת שְׁנֵם הוּא בְּעַצֵּם נִרְאוֹת קִדְשָׁתוֹ
עֲדִין יֵשׁ בוֹ אַחִיזוֹת פְּגַם לְשׁוֹן הָרַע, שֶׁהוּא
בְּחִינַת פְּגַם הַמְדֻמָּה כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּהַתּוֹרָה
"וַיְהִי מִקִּץ" (סִימָן נד), עֵינֵי שָׁם. הֵינּוּ שְׁזָה
שְׂאוּמֵר (שְׁמוֹת ה', א): "וַהֲנִי לֹא יֵאֱמִינוּ לִי" - זֶה
נִמְשָׁךְ מִפְּנֵם הַמְדֻמָּה שְׁנִפְנָם כֹּל־כָּף
בְּעוֹנוֹתֵינוּ, עַד שֶׁנּוֹגַע אִיזָה שְׁנִיאָה דְקָה
מִפְּנֵנוּ גַם בְּהַצְדִּיק הָאֱמֶת בְּעַצְמוֹ - עַד
שְׂאִינוּ מִמָּמִין בְּעַצְמוֹ שְׁיֵשׁ לוֹ כַּח לְתַקֵּן אֶת
יִשְׂרָאֵל.

וְזֶהוּ גַם־כֵּן מוֹפֵת הַמַּיִם שֶׁנִּהְפְּכוּ לְדָם,
כִּי הַדָּם זֶה עֶקֶר הַתְּגַבְרוֹת הַמְדֻמָּה, שֶׁהוּא
מִתְגַּבֵּר עַל־יְדֵי הַדְּמִיִּים, כְּמוֹכָא, שֶׁבְּשִׁבִיל

זֶה נִקְרָא מְדֻמָּה עַל שֵׁם הַדְּמִים וְכו', וְזֶהוּ
כֹּל עֵינֵי הַדְּמִים שֶׁנּוֹכַר בְּכּוֹנֵת פֶּסַח, שֶׁכָּל
אַחִיזוֹת מִצְרַיִם הֵיָּה בְּהַדְּמִים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
בְּכּוֹנֹת (פֶּרֶע־עֵד חֲמִים, מִג הַמִּצּוֹת, פֶּרֶק א) עַל פְּסוּק
(חֻזְקָא ל' ה, י): "וְאָמַר לְךָ בְּדַמְיֶךָ חַי" וְכו',
הֵינּוּ בְּחִינַת פְּגַם הַמְדֻמָּה, שְׁזָה עֶקֶר גְּלוּת
מִצְרַיִם, כִּנ"ל, שֶׁהִיָּה נִאֲחָז בְּהַדְּמִים שְׁלֹא
נִנְדָּכְכוּ אֹן, וְעַל־כֵּן הָרָאָה לְמוֹשֶׁה זֹאת
בְּמוֹפֵת הַדָּם - שֶׁצְּרִיכִין לְהַעֲנִישׁ אֶת
הַמִּצְרַיִם בְּדָם - לְהַפְּךָ כָּל הַמַּיִם שְׁלָהֶם
לְדָם, לְהִרְאוֹת לָהֶם שְׂאִין לְהַחֲכִמִים שְׁלָהֶם
שׁוּם דַּעַת וְשֶׁכָּל אֲמַתִּי.

כִּי הַמַּיִם שֶׁהוּא בְּחִינַת הַדַּעַת כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב (יִשְׁעִיָּה יא, ט): "כִּי תִמְלֹא הָאָרֶץ דַּעַת
לְדַעַת אֶת ה' כְּמַיִם" וְכו', אֲצִלֵּם נִפְנָם כָּל
הַדַּעַת הַזֶּה עַד שֶׁנִּתְהַפְּךָ לְדָם, שֶׁהוּא
בְּחִינַת פְּגַם הַמְדֻמָּה שְׁנִיאֲחָז בְּהַדְּמִים רְעִים
שְׁלֹא נִנְדָּכְכוּ מַחְמַת רַבּוּי תְּאוֹוֹתֵיהֶם
הָרַעוֹת. וְכָל הַגְּאֻלָּה תְּלוּי בָּזֶה, שֶׁהַשֵּׁם־
יִתְבָּרַךְ יִשְׁפִיעַ נְבוּאָתוֹ וְרוּחַ קְדִישׁוֹ עַל מוֹשֶׁה
בְּהַשְׁפָּעָה גְּדוּלָּה כֹּל־כָּף עַד שֶׁכְּתוּב
קְדִשָׁתוֹ יִבְרַר הַמְדֻמָּה שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל
וְכנ"ל. וְאֶף־עַל־פִּי שְׂאֲחַר־כָּף יִפְגְּמוּ עַל־יְדֵי
חֲמָא הַעֲגֵל וְשֶׂאֵר הַנְּסִיגוֹת עַד שֶׁיִּגְרַמּוּ מַה
שֶׁיִּגְרַמּוּ חֲרָבִין בֵּית רֵאשׁוֹן וּבֵית שְׁנֵי, אֶף־
עַל־פִּי־כֵן אֶתָּה מְכַרַח לִילְדֵי בְּשִׁלְחוֹתָם, כִּי
תִּפְעַל הַרְבֵּה לְטוֹבָה, כִּי הַתּוֹרָה שְׁתַּתֵּן
לְיִשְׂרָאֵל - תִּתְקַיֵּם לְנִצָּח, וְאִם יִהְיֶה נַעֲשֶׂה
מַה שֶׁנַּעֲשֶׂה, אֶף־עַל־פִּי־כֵן הַתּוֹרָה תִּתְקַיֵּם
בְּכָל דוֹר וְדוֹר עַל־יְדֵי הַצְּדִיקֵי־אֱמֶת בְּעַלִּי

רוח-הקדוש שיהיו בכל דור - שימשיכו קדשת קיום התורה מדור לדור לנצח.

ואף-על-פי-כן מאן משה אחר-כך,
ואמר (שמות ד, יג): "שלח נא ביד תשלח",
וְדַרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (פרקי דרבי אליעזר פרק לט):
"יודע אני שאני גואלם לעתיד, ואז (שמות ד,
יד): "ויוחר אף ה' במושה" והכרח לילך. כי
באמת כמו שהעולם צריכין לחפש את
הצדיק - כמו בן צריך גם הצדיק בעצמו
לחפש את עצמו ואת ישראל, כי גם הצדיק
אינו יודע מעצמו, בפרט בדבר גדול ועמק
כזה לעזר את ישראל - לקרר המדמה
שלכם, כי לבעל-בחירה קשה מאד לעזר,
כמבאר בדברינו כמה פעמים (תרי"מור"ן סימן
קצ"ג; עין הלכות ברכת-השחר הלקה ת, אות מו).

על-כן מאן משה ואמר (שמות ד, יג):
"שלח נא ביד תשלח", מאחר שאני יודע

הלכות גניבה ג, אות ח':

שעקר גמר הגאולה האחרונה לא יהיה
עתה על ידי, והשיב לו השם-יתברך,
אדרבא, עתה שאמה יודע האמת כל-כך,
על-כן מחמת זה דיקא - אתה צריך לילך
ותצליח בשליחותי, כי מאחר שאמה יודע
שגם אתה צריך לחפש ולבקש להלן יותר -
זהו עקר השלמות. על-כן "לך ואנכי אהיה
עמך", ותצליח הרבה בשליחותי ותגאלם,
ותתן להם התורה שתתקום לנצח. ואם
יהיה אחר-כך מה שיהיה - סוף כל סוף
יגמר התקון על-ידי-זה בעצמו, על-ידי
שימצאו בשרים ותמימים בכל דור
ודור, שהם בחינת בני לוי הגלויים אל
ה' ואל הצדיק האמתי באמת, שהם
יחפשו ויבקשו את קדשת הצדיק
האמת בכל דור, עד שימצאו קדשתו
בכל פעם, ועל-ידי-זה יגמר התקון וכו',
וכנ"ל:

...ובאמת הספורי מעשיות של הצדיקים והנביאים יש סודות גדולים בעצם המעשה
שכל תבה וכל ענין מרמז לדברים עליונים מאד, כי מלבש בהם השבעים פנים של תורה ועל
ידם דיקא מעוררין מהשנה כנ"ל. וזהו בחינת כל מאמרי רבה בר בר חנה, והמשתעי
שאחריהם פגון רפי יונתן משתעי וכו', ושאר המעשיות המוכאים בדברי רבותינו
זכרונם לברכה שבלם הם בחינת התעוררות השנה, לעזור בני אדם משנתם שלא
יישנו את ימיהם, להחזיר להם הפנים דקדשה על ידי זה, אם יזכו להתעורר על ידיהם...

ליקוטי תפלות - י"ח

רבוז עֲלָמִין, טוב ומטיב לְכָל, אַתָּה בְּרֵאתָ עוֹלָמְךָ בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב כְּפִי מִה שֶׁעָלָה
בְּמַחְשַׁבְתְּךָ הַקְּדוּמָה, וְתַכְלִית פּוֹנֵתְךָ הַטּוֹבָה הִיְתָה לְמַוְבְּתֵינוּ, כְּדֵי שְׁנוּכָה עַל-יְדֵי-זֶה
לְהַשִּׁיג הַתַּכְלִית הַטּוֹב, תַּכְלִית הָאֲמִתִּי, תַּכְלִית הַטּוֹב שֶׁל כָּל הַתַּכְלִיתִין. וּבִשְׂבִיל זֶה
בְּרֵאתָ כָּל הָעוֹלָמוֹת בְּלֵם בְּחֻכְמָה נִפְלְאָה, מֵרֵאשִׁית הָאֲצִילוֹת עַד סוֹף הָעֲשִׂיָה, כְּדֵי
שְׁנוּכָה מִסוֹף הַמַּעֲשֵׂה, לְבֹא וּלְהַכְלִל בְּמַחְשַׁבָה תַּחֲלָה, לְהַשִּׁיג הַתַּכְלִית הָאֲחֵרוֹן, טוֹב
הַנִּצְחִי:

וּבְכֵן יְהִי רִצּוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתַּעֲזֹרְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׁנוּכָה
לְמַלְאֵת רִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, וְנוּכָה לְעַסֵּק בְּעַבֹדְתְּךָ תָּמִיד בְּאַמֶּת וּבְלֵב שְׁלֵם. וְנוּכָה לְסוּר
מֵרַע לְגַמְרֵי בְּאַמֶּת וְלַעֲשׂוֹת הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ תָּמִיד, לְמַעַן נוּכָה עַל-יְדֵי-זֶה לְהַשִּׁיג הַתַּכְלִית
הָאֲמִתִּי. וּבְכָל עֲשִׂיתֵנוּ וְעַסְקָנוּ שֶׁנַּעֲשֶׂה וְנַעֲסֵק בְּזֶה הָעוֹלָם, בְּכֻלָּם יְהִיו פּוֹנֵתֵנוּ רַק
בִּשְׂבִיל תַּכְלִית הַטּוֹב הָאֲחֵרוֹן, כְּדֵי שִׁיתְגַּלְגַּל מִזֶּה הַדְּבָר הַשְּׁנֵת תַּכְלִית הָאֲמִתִּי, וְלֹא
נַעֲשֶׂה שׁוּם דְּבָר, וְלֹא נַעֲסֵק בְּשׁוּם עַסְק, וְלֹא נְדַבֵּר שׁוּם דְּבוּר, שְׂאִין בָּהֶם הַשְּׁנֵת
הַתַּכְלִית הָאֲחֵרוֹן, וְנוּכָה לְקַיֵּם מִקְרָא שְׂכָתוֹב, בְּכָל דְּרִכִּיךָ דַּעְהוּ וְהוּא ייִשָּׁר אֹרְחוֹתֶיךָ,
וְכָל מַעֲשֵׂינוּ יְהִיו לְשֵׁם שְׁמַיִם:

רְבוּזוֹ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יְדַעְתָּ כְּמָה אֲנִי רְחוֹק מִתַּכְלִית הָאֲמִתִּי, וְלֹא דִי שְׁלֹא נִזְהַרְתִּי
בְּכָל מַעֲשֵׂי שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת דְּבָר שְׂאִין בּוֹ הַשְּׁנֵת הַתַּכְלִית הָאֲחֵרוֹן, אִף גַּם עֲשִׂיתִי מִהַפֶּךְ
אֶל הַפֶּךְ, וְעֲשִׂיתִי מַעֲשִׂים הַגּוֹרְמִים לְהִתְרַחֵק מְאֹד חֵם וְשְׁלוּם מִן הַתַּכְלִית, וּפְגַמְתִּי
הַרְבֵּה וְנִתְרַחַקְתִּי מִן הַתַּכְלִית הָאֲמִתִּי בַתַּכְלִית הַרְחוֹק. וְעַתָּה, אֲבִי שְׁבַשְׁמַיִם, לְמָה לִי
חַיִּים כְּאַלֶּה, חַיִּי צַעַר כְּאַלֶּה, חַיִּים מְרִים וּמְרֹרִים כְּאַלֶּה, הַאֵם זֶה נִקְרָא חַיִּים, הֲלֹא
אֶלֶף מִיתוֹת טוֹבִים מִחַיִּים מְרִים כְּאַלֶּה, מֵאַחַר שְׂאִינִי זוֹכֵה בְּחַיִּים הָאֶלֶה לְהַשְּׁנֵת
הַתַּכְלִית הָאֲמִתִּי:

רְבוּזוֹ שֶׁל עוֹלָם, מְרָא דְעֲלָמָא כְּלָא, מַחֲיָה מִתִּים בְּרַחֲמִים רַבִּים, חַי הַחַיִּים, תֵּן לִי
חַיִּים וְאַחֲיָה וְלֹא אָמוֹת, תֵּן לִי חַיִּים אֲמִתִּיִים חַיִּים נִצְחִיִים חַיִּים טוֹבִים חַיִּים אֲרָכִים
חַיִּים שִׁישׁ בָּהֶם יֵרֵאת שְׁמַיִם, חַיִּים שְׁנוּכָה עַל יָדָם בְּכָל עַת וּבְכָל רֵגַע לְהַשְּׁנֵת הַתַּכְלִית
הָאֲחֵרוֹן הָאֲמִתִּי אֲשֶׁר בִּשְׂבִיל זֶה בְּרֵאתָ כָּל הָעוֹלָמוֹת בְּלֵם, וּבִשְׂבִיל זֶה בָּאנוּ מֵעוֹלָם

העליון מרום המעלות לעולם השפלה הזה, חוס וחמול עלי ותן לי תקנה ולא אוכד, וחזקני ואמצני שאזכה מעתה לרחם עלי להתרחק ולסור מרע לגמרי, ולא אעשה עוד שום דבר שאין בו השגת התכלית האחרון האמתית. חמל על מעשה ידיך ופני לשוב אליך באמת, עד שאזכה אל התכלית האמתית, להרים ולהגביה ולהכלל סוף המעשה במחשבה תחלה:

ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, מלא טוב מלא רחמים מלא רצון, שתהיה בעזרי ותשמרני ותצילני מן הפעם ומן הרע ומכל מיני קפידות, ותגין עלי ברחמיך ותשמרני תמיד. ואפלו בשעה שיבא חס ושלום לידי איזה כעס, תחמול עלי ברחמיך ותשמרני ותצילני שלא אפעול בכעסי שום אכזריות כלל, רק אזכה לשבר ולהפר הפעם ברחמנות. ואזכה להתגבר על יצרי לשבר הפעם ולהפך הפעם לרחמנות, לרחם דייקא ברחמנות גדולה במקום שהייתי רוצה לכעס חס ושלום, ולא יהיה בי אל זר ולא אשתתהוה לאל נכר, שזה נאמר על הפועם שנחשב כאלו עובר עבודה זרה. רבוננו של עולם, אתה ידעת כמה קשה לנו לשבר ולבטל מדה רעה זו של כעס וקפידות, כי כשמתחיל הפעם לבקר בנו חס ושלום, כמעט אין אנו בדתנו וקשה עלינו לכבות אש הפעם ולכבושו, על בן רחם עלינו למען שמך, והיה בעזרנו ושמרנו והצילנו תמיד ברחמיך וחסדיך הגדולים, ועזרנו לשבר ולבטל מדת הפעם וקפידות מעלינו ומעל גבולנו, ולא נכעס לעולם ולא אהיה שום קפדן כלל, רק אזכה להיות טוב לכל תמיד מעתה ועד עולם:

ועל ידי זה נזכה לעורר רחמיך וחסדיך האמתיים עלינו, על עם עני ואביון כמונו היום, על עם ממשך וממרט, הנפוצים על ההרים כצאן אשר אין להם רועה, צאן נדח ואין מקבץ. ותפר בעסק מעמנו, ותמתיק ותבטל חרון אפך מעלינו, ויגולו רחמיך על מדותיך ותשיב פניך אלינו. ותחמול עלינו בחמלתך הגדולה, ותשלח לנו צדיקי אמת מנהיגים אמתיים דקדושה, שיינהיגו אותנו ברחמים, ויכניסו השגת התכלית האחרון בלבנו ובשכלנו, עד שנזכה על ידם לרדף ולרוץ כל ימינו להשיג התכלית האמתית, ונשליך כל תאוות עולם הזה אחרי גוינו, ונשים כל מנמותינו וכל חפצנו וכל תשוקתנו וכל יגיעותינו וכל טרחותינו רק בשביל התכלית האחרון האמתית, כרצונך הטוב באמת:

רבונו של עולם, אתה לבד ידעת עצם הרחמנות שיש עלינו עכשיו שבדור הזה, על כל עמך ישראל בכלליות ובפרטיות, על כל אחד ואחד מישראל, כי הכל חפצים ליראה את שמך, והכל תאבים ומשתוקקים ומצפים ומחכים להתקרב אליך באמת. וכל איש אשר יודע את נגעי לבבו, מצפה ומחכה לרופא נאמן, מנהיג אמת, שיקרב אותו וירפא תחלואי נפשו ומכאוביו. ואין מי שיעמד בעדנו, כי לקחת ממנו מחמד עינינו, כל הצדיקי אמת ומנהיגים אמתיים. והסתרת פניך ממנו, ואין לנו לא מנהיג ולא מנהל אמת, שיוכל להנהיג אותנו לקרבנו לעבודתך באמת. מריה דעלמא בלא, אתה ידעת את מכאובנו, ואת צעקתנו שמעת מפני נוגשינו. קומה בעזרתנו בעת צרה הזאת, בעוקבא דמשיחא, בתקף מרירות גלות הנפש והגוף, כי אין לנו שום שכל ודעת איד לרצות ולפיים אותך, ואיד לקרא אותך שתשיב פניך אלינו. אבינו שבשמים חמל עלינו, אבינו שבשמים אל תסתר פניך ממנו, מושל בכל מלך על כל הארץ, שלח לנו מנהיג ומושל אמת דקדושה, שיוכל להנהיג אותנו ברחמים, כאשר ישא האומן את היונק לקרבנו לעבודתך באמת. תן לנו מנהיג אמת כמו משה רבנו עליו השלום, כי ישראל היו שקועים במצרים במ"ט שערי טמאה, ולא היה אפשר שיצאו משם כי אם על ידי משה רבנו. וחמלת עליהם, וגורת על משה שילך משה ויגאלם, אף על פי שמושה רבנו מגדל ענותנותו היה מסתיר פניו, ולא רצה לקבל הממשלה והמנהיגות. אבל אתה חמלת על עמך ישראל וגורת שילך בעל פרחו, והיית עמו תמיד עד שזכה לגאולם. והנה עכשיו בעונותינו אנו שקועים בגלות יותר מגלות מצרים, ואתה יודע שאין מי שיוכל לעזר אותנו, כי אם מנהיג אמת שיהיה בבחינת משה רבנו עליו השלום. על בן רחם עלינו למען שמך, ושבור והפר בעסך מעלינו, ושלח רחמנות בלב המנהיג האמת שיחמל עלינו וישיב פניו אלינו, ויקבל המנהיגות והממשלה, וינהיג אותנו ברחמיו, ויקרבנו לעבודתך באמת:

וזכנו ברחמיך הרבים לאמונה שלמה באמת, לאמונה הקדושה, להאמין בך ובצדיקיך האמתיים, באמונה שלמה באמת, ותצילנו ברחמיך הרבים מאמונות כזביות מאמונות של שטות והבל, ולא יהיה לנו שום אמונה כזביית, ולא נאמין בשום דבר שהוא מדרכי האמורי, ולא נלך בדרכיהם וחקותיהם, ולא נטה לבבנו אחר שטותיהם ושקריותם, רק נזכה לאמונה דקדושה בשלמות, לאמונה זכה ונקיה בך יי אלהינו,

ובצדיקיד האמתיים, ובתורתך הקדושה, בתורה שבכתב ותורה שבעל-פה, ובכלליות
עמך ישראל הקדוש, באמת ובלב שלם:

ובכן רחם עלינו ושמרנו והצילנו ברחמיך הרבים מפנהיגי שקר, מפנהיגים
אכזרים, מפרנסים המתנאים על הצבור שלא לשם שמים, הרודפים אחר הכבוד
להנאתם ותולין רדיפתם ברחמנות, כאלו הם רוצים לרחם על העולם להנהיגם, אשר
באמת הם רחוקים מזה, ואינם יכולים להנהיג את עצמן מפל שפן אחרים, ולא נתן
להם הנדלה מן השמים כלל. רחם עלינו ברחמיך הרבים והצילנו מהם ומחמוגם,
ותכטל ותשבר ותכניע גדלתם וממשלתם מן העולם:

ועזרנו ברחמיך הרבים. והצל אותי ואת זרעי וכל עמך בית-ישראל מתאווה רעה
הזאת של פרנסות ומנהיגות. שמרני והצילני ומלטני שלא יעלה על לבי שום תאוה
וחמדה, ושום מחשבה כלל של פרנסות ומנהיגות וראשות והתנשאות, ולא ארדף
אחר הכבוד לעולם. ועזרני ברחמיך הרבים למענך, וזכני לשוב בתשובה שלמה לפניך
מהרה באמת ובלב שלם. ותן בלבי לעשות רצונך, וכוף את יצרי להשתעבד לך, ותתן
לי כח וגבורה דקדושה לכבש את יצרי ולשבר תאוותי הרעות, ולהמשיך עצמי רק אל
התכלית האמתית, ואזכה לקשט עצמי ולקשט אחרים הרבה, לקרבם ולהכניסם לתוך
הקדושה, לקרבם אל התורה ואל העבודה האמתית ברצונך הטוב. וזכני ברחמיך
הרבים לאהבת-חכמים אמתיים, ואזכה לכבד אותם בכל מיני כבוד ופאר, ולמסור
נפשי עבורם. ותתן לי כח לסכר פי כל דוברי שקר, המכזים ומחרפים אותם, ותעזרני
להתגבר עליהם לנצחם ולשברם ולהשפילם ולהכניעם עד עפר. חוס וחמל עלי וזכני
לבוא מהרה לכל מה שבקשתי מלפניך, ואזכה לבוא חיש קל מהרה אל התכלית
האמתית, לתכלית הטוב הנצחי. ומעתה תהיה בעזרי, שלא אעשה עוד שום דבר שאין
בו השגת התכלית האמתית, ואבלה כל ימי ושנותי רק בשביל השגת התכלית האחרון
האמתית. ותזכני להשיגו באמת, בחיים חיותי בגופי הזה, קדם שאסתלק מן העולם
הזה. ותצילני שלא אצטרך להתגלגל חס ושלום, בגוף אחר בשביל השגת התכלית
הזה, רק אזכה להשיגו בעצמי בעולם הזה בחיים חיותי, ברחמיך הרבים ובחסדיך
הגדולים למענך ולמען הצדיקים האמתיים, ולא למעני כלל. ואזכה ברחמיך לחיי
עולם הבא, בלי שום צער גהיגם וחבוט הקבר. ותחנני ברחמיך לחיים טובים וארבים

לחיים נצחיים, לעולם שכלו טוב וכלו ארוד. כחסדד חניי ואשמרה עדות פיד. תודיעני
אורח חיים שובע שמחות את פניך נעימות בימינך נצח. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי
לפניך יי צורי וגואלי:

טבלא לסדר הלימודים

פרשת	יום	ספר	סדר הלימודים (טוב ללמוד גם קיצור ליקו"מ השייך לסדר הלימוד של אותו היום)	למוד ✓	ביום (הנ"ל ✓)	
שלח	א'	וי, וז, וט, י, יא, יב, יג, יד, טו, טז, יז, יח, יט, כ, כא, כב, כג, כד, כה, כו, כז, כח, כט, ל	ספר ליקוטי מוהר"ן תו' י"ח מהתחלת התורה "רבי יונתן משתעי" - עד אמצע אות ב'; "כי זה שהצדיק בורח מהשררה והכבוד" (קיצור ליקו"מ אות א' ב') המשך מהנ"ל - עד סוף אות ב' (קיצור ליקו"מ אות ג' ד' ה')			
	ב'			אות ג'		
	ג'			אות ד' (קיצור ליקו"מ אות ו' ז')		
	ד'			אות ה'		
	ה'			השלמה וחזרה קצרה		
חוקת	עדש"ק ושב"ק	וי, וז, וט, י, יא, יב, יג, יד, טו, טז, יז, יח, יט, כ, כא, כב, כג, כד, כה, כו, כז, כח, כט, ל	אות ו' (קיצור ליקו"מ אות ח')			
	א'			אות ז'		
	ב'			אות ח' עד סוף התורה (וגם ד"ה "עד הנה עזובו רחמיך")		
חוקת	ג'	וי, וז, וט, י, יא, יב, יג, יד, טו, טז, יז, יח, יט, כ, כא, כב, כג, כד, כה, כו, כז, כח, כט, ל	ליקוטי הלכות הל' מעונן ומנחש ג' מתחלתו עד אמצע אות ב'; "כי באמת אי אפשר להשיג שום עצה" המשך מהנ"ל - עד סוף אות ג'			
	ד'			המשך השלמה וחזרה		
תקומ	ה' אדר"ח עדש"ק ושב"ק	וי, וז, וט, י, יא, יב, יג, יד, טו, טז, יז, יח, יט, כ, כא, כב, כג, כד, כה, כו, כז, כח, כט, ל	אות ד' ה'			
	א'			הל' שלוחין ה' אות י"ז ד"ה "כי זה כלל גדול" - עד סוף אות י"ח		
	ב'			אות י"ט		
	ג'			חיי מוהר"ן אות ח'; עלים לתרופה כ"א:		
	ד'			מי הנחל סי' י"ח		
ה'	השלמה					
בלק	עדש"ק ושב"ק	וי, וז, וט, י, יא, יב, יג, יד, טו, טז, יז, יח, יט, כ, כא, כב, כג, כד, כה, כו, כז, כח, כט, ל	חזרה על תו' י"ח , ליקוטי מוהר"ן (עם קיצור ליקו"מ כמצוין לעיל) אות א' ב' אות ג' ד' אות ה' ו' אות ז' - עד סוף תו' י"ח השלמה			
	א'			השלמה - ולהחזיר את הבחינה		
	ב'					
	ג'					
	ד'					
ה'	עדש"ק ושב"ק					

נא למלא כל טבלא זו - כדי לקבל את המתן שכרו בצדו